

Morzsák a korinthusi levelezésből

24. GLOSSZOLÁLIA

„Mert ha nyelveken szólva imádkozom, a lelkem ugyan imádkozik, de az értelmemet nem használom. ¹⁵Hogyan is van tehát ez a dolog? Imádkozom lélekkel, de imádkozom értelemmel is, dicséretet éneklek lélekkel, de dicséretet éneklek értelemmel is.” (1Kor 14,14-15)

A nyelvekenszólás (glosszolália) mai jelenségével kapcsolatban sokakban kételyek merülnek fel, vajon van-e köze az első századi karizmához. A kérdés eldöntésében segíthet, ha tisztázunk egy alapvető tényrt az újszövetségi ajándékkal kapcsolatban. Pál apostol szerint a nyelvekenszólás olyan formája az imádságnak, melynek során *a lélek* imádkozik, *az értelem* viszont nem játszik szerepet. Ne túlozzuk el Pál jellemzését. Nem azt mondja, hogy a nyelvekenszóló olyan eksztatikus állapotba kerül, amikor az értelme ki van kapcsolva. Az értelem *az imádság megformálásában* nem játszik szerepet, egyébként viszont aktív. Nem is lehetne ez másképpen, hiszen ha az értelem teljesen ki lenne iktatva, az így imádkozó nem lenne képes betartani a nyelvekenszólás gyülekezeti használatával kapcsolatos apostoli szabályokat.

Arról van szó, hogy az újszövetségi nyelvekenszólás esetében a beszédprodukciónak folyamatában (ahogy nyelvészek mondanák) hiányzik az értelem rendező szűrője. A szív sóhajtásai az értelem előtti (prekognitív) fázis formátlanságában jutnak el a beszédszervekhez. A Szentlélek – aki Isten mélységeit és az ember mélységeit egyaránt jól ismeri – közvetlenül a lelket juttatja szóhoz. Az imádkozó szívében lévő „tohuwabohu” felett ott lebeg Isten Lelke, és olyan titkokat hoz onnan elő, melyeket az értelem szűrője általában feltartóztat. Pál szerint ebből lesz a glosszolália.

Akárhogyan is látjuk a nyelvekenszólás *mai* megnyilvánulásait, azt feltétlenül el kell ismernünk, hogy az apostol teológiájában van az imádságnak olyan formája, melyben az értelem rendező szintjénél mélyebbről és ezért a normális beszédnél megformálatlanabbul, de mégis a lélek rezdüléseit pontosabban kifejezve jutnak felszínre belső sóvárgásaink. Nem lehet ez az egyetlen formája, de lehet *egyik* formája az imádságnak. Isten előtt nem mindig a jól átgondolt, precíz, teológiailag hibátlan, nyelvileg kifogástalan imádságok a tetszetősek. Hányszor tapasztaltuk már, hogy az ilyen imádságok a végén éppen azt nem juttatják el mennyei Atyánk szívéhez, ami a leginkább foglalkoztatnak bennünket! Ha viszont van az imádságnak olyan formája, melyben a szív közvetlenül találkozik a Szívvel, akkor néha ugyan a magunk számára sem lesz érthető, hogy pontosan miért is imádkozunk, de abban biztosak lehetünk, hogy a Lélek érti a lélek vágyakozásait.